

Fred Uhlman
L'amic retrobat

FRED UHLMAN
L'AMIC
RETROBAT

Traducció de Dolors Udina

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *REUNION*
PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2017
© FRED UHLMAN, 1971
© DE LA TRADUCCIÓ: DOLORS UDINA, 1995
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2275-8
DIPÒSIT LEGAL: B. 6.850-2017
FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.
CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA
IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

I

Va entrar a la meva vida el febrer del 1932 i no la va deixar mai més. Ha passat més d'un quart de segle des de llavors, més de nou mil dies, irregulars i avorrits, buits, amb la sensació d'esforçar-me i treballar sense esperança. Dies i anys, la majoria, tan morts com les fulles seques d'un arbre sec.

Puc recordar perfectament el dia i l'hora que els meus ulls es van fixar en aquest noi que es convertiria en la causa de la meva felicitat més gran i del més gran desesper. Era dos dies després del meu setzè aniversari, a les tres de la tarda d'un dia gris i fosc, un dia d'hivern alemany. Jo era al

Karl Alexander Gymnasium de Stuttgart, l'escola més famosa de Württemberg, fundada el 1521, l'any que Luter es presentà a Carles V, diví emperador romà i rei d'Espanya.

Recordo tots els detalls: l'aula de classe amb els pesats bancs i les taules, l'olor agra i rànica de quaranta abrics humits, els basals de neu fosa, les línies marronoses i grogues de les parets grises on feia temps, abans de la revolució, s'havien exposat els retrats del kàiser Guillem i del rei de Württemberg. Si tanco els ulls, encara puc veure les esquenes dels meus companys, molts dels quals acabaren morint a les estepes russes o a les arenes de l'Alamein. Encara puc sentir la veu cansada i desil·lusionada de Herr Zimmermann, el qual, condemnat a ensenyar tota la vida, havia acceptat el seu destí amb una resignació trista. Era un home de pell olivenca amb els cabells, el bigoti i la punxeguda barba tintats de gris. Mirava cap al món amb un pinçanàs encastat a la punta del nas amb l'expressió

d'un gos bastard que busca menjar. Tot i que probablement no tenia més de cinquanta anys, a nosaltres ens feia l'efecte que en tenia vuitanta. El menyspreàvem perquè era amable i gentil i perquè feia olor d'home pobre —probablement el seu pis de dues cambres no tenia bany— i perquè duia un vestit apedaçat, brillant i verdós que li servia per a tota la tardor i per als llargs mesos d'hivern (tenia un segon vestit per posar-se a la primavera i a l'estiu). El tractàvem amb menyspreu i de vegades amb crueltat, la crueltat covarda que tants joves sans mostren envers el feble, el vell i l'indefens.

S'estava fent fosc, però no tant per haver d'encendre els llums, i més enllà de la finestra es podia veure encara clarament l'església dels militars, un edifici lleig de finals del segle XIX, embellit en aquells moments per la neu que cobria les dues torres bessones que perforaven el cel plomís. Eren també molt bonics els blancs turrons que encerclaven la meva ciutat, més

enllà de la qual semblava acabar-se el món i començar el misteri. Estava mig adormit i mig despert, fent gargots, somiant, arrencant-me de tant en tant un cabell del cap per tal de mantenir-me despert, quan es va sentir un truc a la porta i, sense donar temps a Herr Zimmermann de dir *Herein*, va entrar el professor Klett, cap d'estudis. Però ningú no va mirar-se aquell homenet primmirat perquè tots els ulls es desviaren cap al desconegut que el seguia, tal com Fedrus hauria pogut seguir Sòcrates.

Ens el vam quedar mirant com si haguéssim vist un fantasma. El que em va xocar, i el que va xocar probablement a tots els altres, més que el seu port segur de si mateix, més que els seus aires aristocràtics i el somriure suau, lleugerament desdenyós, va ser la seva elegància. Pel que es refereix a l'estil de vestir, tots nosaltres fèiem una fila ben monòtona. La major part de les nostres mares pensaven que, per anar a l'escola, no calia res més que una roba dura i resistent.

Encara no ens interessaven gaire les dones i, per tant, no ens molestava anar vestits amb jaquetes funcionals i de batalla i amb els pantalons que ens compraven amb l'única esperança que duressin fins a fer-se petits.

Però aquest noi era diferent. Portava pantalons llargs, amb un tall i uns plecs perfectes que, òbviament, no penjaven com els nostres. El vestit que duia semblava molt car: era d'un gris clar amb una mostra d'espiga i, quasi segur, tenia «garantia anglesa». La camisa era blau cel i la corbata, blau fosc amb piquets blancs; al seu costat, els nostres colls es veien bruts, greixosos i amb aspecte de cordes. Tot i que consideràvem efeminat qualsevol intent d'anar elegant, no podíem deixar de mirar amb enveja aquell retrat del confort i la distinció.

El professor Klett es va acostar a Herr Zimmermann, li va dir alguna cosa a cau d'orella i va desaparèixer sense que nosaltres ens n'adonéssim perquè totes les mi-

rades estaven concentrades en el nouvingut. Era allà dret sense moure's i amb comport, sense mostrar nervis o timidesa. Segons com, semblava més gran i més fet que tots nosaltres i costava de creure que es tractés simplement d'un noi més. No ens hauria sorprès veure'l desaparèixer tan silenciosament i misteriosament com havia entrat.

Herr Zimmermann es tirà amunt el pinçanàs, va escutar l'aula amb ulls cansats, va descobrir un seient just davant meu, va baixar de la tarima i, sorprenent-nos a tots, va acompanyar el nouvingut al lloc assignat tot inclinant lleugerament el cap, com si pensés fer-li una reverència però no gosés, i va anar reculant mirant-se tota l'estona el foraster. Un cop assegut de nou a la cadira, li va dirigir la paraula:

—¿Seria tan amable de dir-me el seu nom, el cognom i la data i el lloc de naixement?

El jove es va aixecar.

—Graf von Hohenfels, Konradin —va

L'AMIC RETROBAT

anunciar—. Nascut el 19 de gener del 1916
a Burg Hohenfels, Württemberg.

Immediatament tornà a seure.